

Netop det besøg husker jeg tydeligt, også at jeg rystet over oplevelsen ved hjemkomsten fortalte om oplevelserne til en studiekammerat: den hårde kontrol ved grænsen, den tydelige mistænkeliggørelse, slagene med en slags morgenstjerne ind under togstammen for at afsløre eventuelle flygtninge, den lille stige med projektøren langs togstammens loft, optællingen af den mindste pfennig, angsten i øjnene hos østberlinerne, når vi prøvede at komme i kontakt med dem, da vi uden vore vesttyske værter – de var forment adgang, også selv om de havde familie i Østberlin – tog på besøg i Øst, og ikke mindst skuddene, der vækkede os en natte-stund, projektørerne, der oplyste dødszonen; endnu et forsøg på flugt var forhindret.

Jeg var den nat mere end nogen sinde glad for, at vores allierede i 1945 havde sikret os en plads på den rigtige side af jerntæppet, og jeg var lykkelig for, at vi i Danmark ved hjælp af vores allierede kunne værne os imod de våben og de trusler, der var rettet mod os.

Jeg bad min studiekammerat om en kommentar, om han stadig syntes, at det system var bedre end vores. Han trak lidt på skuldrene – der er visse dage, man kan huske fuldstændig klart – og sagde: Joh, men han havde jo ikke haft mulighed for en tilsvarende tur. Der er ingen tvivl om, at det i hvert tilfælde ikke røkkede ved den pågældende studiekammerats opfattelse af socialismen, for der er vel ikke nogen, der er i tvivl om, at navnet var Keld Albrechtsen.

Årene fulgte, og nogle af os var mere og mere forundrede over, at de, der beskyttede os, de, der hjalp med til, at vi bevarede vores frihed, de, der ydede mest i kampen mod undertrykkelsen i Øst, de, der sikrede, at NATO's fredsstrategi lykkedes – at det var dem, der var udsat for hårdest kritik i dansk politik.

I årene, der kom, så vi flere og flere politikere rejse mod øst på inviterede studieture. Kilderne er nu åbnet, og der er ganske rigtigt kommet en bog om det. Men det kunne være ganske interessant at vide, hvilken faktuel indflydelse på dansk politik det havde, at socialdemokrater og andre kom på uddannelse, eller hvad man nu skal kalde det, i det tidligere Østtyskland eller andre af de totalitære styre, og det samtidig med at vi kunne konstatere, at der blev opstillet endnu flere våben, der rettede sig mod Danmark, også atomvåben, og det mens vi blot passivt kunne se til, at nogle af verdens største skibe med atombevæbning sejlede gennem danske farvande, og til hr. Gert Petersen: naturligvis

internationale farvande, men ganske, ganske tæt ved de danske kyster.

Det var på det tidspunkt, vi oplevede den største dobbeltmoral, dansk politik har set i de seneste 20 år, nemlig den af venstrefløjen initierede fodnotepolitik op igennem 1980'erne, hvor socialdemokrater og radikale i skøn forening med venstrefløjen undergravede vores forsvars- og sikkerhedspolitik, og hvor det er uforståeligt, at vore allierede holdt ved trods alt. Men det skyldtes ikke mindst, at der var nogle politikere, der formåede at holde hovedet klart også igennem de svære 1980'ere. Det er korrekt, som det er blevet sagt tidligere i debatten i dag: Der blev ikke udstedt et mistillidsvotum, og jeg er på den sikkerhedspolitiske politikens vegne glad for, at regeringen holdt ved.

Alle kan jo blive klogere, så selv om det var tæt ved, gik det. Der blev afholdt et valg, og her sejrede den danske befolkning heldigvis. Man skal selvfølgelig altid give dem ære, der har haft uret, og som får en ny holdning, og jeg vil sige, at Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre måtte sande, at sådan drev man altså ikke udenrigspolitik, og sagen faldt ind i et naturligt leje.

Alle ved, at en stærkt medvirkende årsag til Murens fald og Warszawapagten sammenbrud var, at NATO's strategi havde succes, og det var den strategi, der bl.a. medførte, at amerikanske skibe havde det princip aldrig at be- eller afkræfte, om man specielt havde atomvåben om bord på et bestemt skib på et bestemt tidspunkt.

Vi havde i det danske Folketing en beslutning om atomvåben på dansk jord, som naturligvis blev formidlet til vore allierede, og med respekt for ikkebekræftelseholdningen må man også gå ud fra, at den blev respekteret. Men man måtte naturligvis også afholde sig fra at vedtage skadelige henstillinger, der ikke ville medføre, at oplysninger blev givet, men tværtimod ville medføre, at skibene ville udeblive fra dansk havn.

Der ville ikke kun have været tale om udebliven af spektakulære besøg. Der ville have været tale om, at skibene ikke kunne deltage i nødvendige øvelser for vores forsvar og derfor naturligvis heller ikke i en eventuel undsætning.

Det er oven på denne politik, at Enhedslisten og SF nu ønsker at genoplive fortidens venstredrejede synder. Man hører ligefrem 68'erne rasle med kæderne i skabene. Man er vågnet på ny.

Fra konservativ side er vi helt enige med regeringen i, at der ikke er behov for flere